

מצות חליצה פרק שנים עשר יבמות

קג.

עין משפט
נר מצוה

ל א מ"ד פ"ז
 יצוה הלה וטושי' **א**
 אה"ש יומן קטט פשוט' **ב**
 קדר חללה סעף סד **ג**
 מ"י ש הלה ח **ד**
 טושי' שם חבלות **ה**
 חללה סעף מה ונכסדר **ו**
 חללה סעף ח **ז**
 ב"ג מ"י ש הלה ח **ח**
 טושי' שם סעף ח **ט**
 ל"ג ד מ"י ש הלה ח **י**
 טושי' שם סעף ח **יא**
 ויסמן קטט סעף ח ויסמן **יב**
 קטט פשוט' קדר חללה **יג**
 סעף כו וטושי' **יד**
 ח"ד ח מ"י ט' חבל **טו**
 שנת הלה כו סעף **טז**
 נאון קה טושי' ח"ח **טז**
 יומן שם סעף ח **יז**
 ח"ה ח מ"י פ"ד חבלות **יח**
 יצוה הלה יט סעף **יט**
 עשין קטט טושי' אה"ש **כ**
 פשוט' קטט סעף ח **כא**
 ח"ה ח מ"י ש הלה ח **כב**
 טושי' שם סעף ח **כג**
 ונכסדר חללה סעף ח **כד**
 ונכסדר קדר חללה סעף **כה**
 סג **כז**
 ח"ה ח מ"י ש טושי' שם **כח**
 ח"ה חללה סעף ח **כט**
 ח"ה ח מ"י ט' חבל **ל**
 חגיגה הלה יט סעף **לא**
 עשין קדר ח"ה ח **לב**

תורה אור השלם

- [illegible]

תוספות ישנים

קב הקיטע דאמר חליטמו
כשרה אלמא חשיב ליה
מועל ממי ר' מחיר דלא
צעיין דומיא דתמא שיהא
על עור דתמן הקיטע שיהא
בשבת (בגבב שלו דברי ר"מ)
בחליטמו של בגד (חליטמו
פסוק) אלמא צעיין דומיא
דתמא של עור ולא קשה
ירשא לסיפא וא"ת קשה
לא פריך ה"ג ענה
דמתמחין דתמא בחליטמו
חליטמו פסוקה אלמא צעיין
דומיא דתמא ודבר מן
מבדל של עץ חליטמו כשרה

בין עומד בין יושב. וא"ת ומהיכא ק"ד לפסוק יושב ו"ל משום
לומר לקמן (דף קד.) דהויא כגמר דין ואמרין בפרק
שבועת העדות (שבועות דף ק' וסא) בשעת גמר דין ד"ה דיינים בישיבה
ובעלי דינין בעמידה ומהאי טעמא בעינן לקמן (דף קי.) עמידה

לל"א שפי' בקונט' ועוד דכתיב ועמד
ואמר ומיהו עיכובא ליכא מדלג
כתיב ועמוד ויאמר אצל ועמד ואמר
אינו אלא סיפור דברים צעלמא והכי
נמי מפרש במסכת מועד קטן
(דף כ"א. ו)שם גבי מנין לקריעה
מעמוד אצל ועמוד שני האנשים א"ע
דלג כתיב ועמוד היינו לפי שאין
כתיב שם מעשה אחר כך אצל הכא
אחר ועמד כתיב המעשה ואין כאן
אלא סיפור דברים צעלמא כמו
(ט)ועמוד וקדשו (י)ועמדה ונשאת והא
דרשנין צפסרי ועמד אין דברים
הללו אלא צעמדיה אומר רבינו
יהודה דשמא לנחלגה צבי ה"ה
כדפרישית (ט) **והחולצת** מן
הסומא ה"ציתה בשדה. וא"ת מהיכא
ס"ד למעוטי קומא וי"ל מדכתיב
לעיני הקנים וה"ל דה"ה (י) לפני
יבס א"י משום דכתיב וירקה צמיו
דביו כמו לזנינוי הח"ל דל"א:

אמימר ה"האי מאן
עיה לא חליץ אמר
ר והתניא סמוכות
בה איהו לא דיהיב
ב אשי למאי דקאמר
חליץ ולא בר קיפוף
למטה כו' ורמיניה
קבין שאני הכא
זי הכי למעלה מן
א מעל דמעל אמר
האי א'יסתורא עד
דעתך מיפסק פסיק
ושוקא מעל דמעל
תימא מיפסק פסיק
א דמי: מן הארכובה
כהנא ובשליטה
אמר אביי בשעה
עקביה בירכותיה
ה רגליו ולא עשה
נא שמע ויבא שאול
א מעליא ת"ש אך
דר המקירה לישנא
לישנא מעליא אמר
ות בעל אותו רשע
בין רגליה ברע
ברע נפל באשר
והא קא מתהניא
טובתן של רשעים
רעה

דקתני במתני' מן הארצות ו' למטה חלילה כשרה היינו בקשר
קתני בצרייתא קב הקיטע איכא לפרושי נמי דיהיב לאחר וחלין
אלא דיהיב לאחר וכן דרך כמה מקומות דיכול לומר וליטעמין
דקיטע נמי חלין אבל לפי המסקנא לא והא דפריך רגלי פט
בזבא אמאי כשרה הא לא הויא קשירה במקום רגל ורבינו נאס
ן הארצות ולמטה דמכסיר במתני' לאו באיפקסא לכרעיה אלא
ף על פי דעיקר דרשא נפקא לן מפעמים בפרק קמא דחגיגה
קא מתהניא מעבירה. לייכא למימר דפריך אמאי לא מסרה
היא מאנסה ואדרבה היא שדלתו דזכרים להכריעו להציאו עליה
דכתיב תצורך מנשים וגו' ואמרין צנור (דף ג: ושם) ובהוריות
לפי שהיו נהנות מן הציאה ויעל לא היתה נהנית (דף ג: ושם)
היא מילתא קיימא הך פירכא צנור (דף ג:) ובהוריות (דף ג:)

קב הקיטע. דחשיב ליה מנעל מני רבי מאיר היא: **יואל**. שבת: **אנפיליא של צגר**. דקתמי סיפא חליצתה פסולה אסחא לרבנן דפליגי עליה דרבי מאיר בקב הקיטע אלמא דלא הוי מנעל דאי רבי מאיר כיון דקב הקיטע הוה נעל אלמא ואנעלך תחש' לא דייק אנפיליא נמי

מהו נעל: מדסיפא רבנן. רישא דקב הקיטע נמי רבנן ודייקי ואנעלן מחש ודקתי קב הקיטע כשר במחופה עור: אדסיי סיפא אנפילויא של בגד. פסולת האר הוא ודאי ללא נעל הוא דלא רחא מגין לישמעין חילוק קב הקיטע דאע"ג דמגין לאו נעל וכו"ס האר: סיפא נמי ר' מאיר. ולא דייק מחש ואפילו הכי של בגד לאו כשר דאע"ג דאין חילוק קב הקיטע

מחש' דלח' מגין' חזק' קב' הקטע' עור' כשר' :
הלכ' אפילו' אין' מחפ'ה' עור' כשר' :
למדח'ה' : לדחוק' רגלו' בקרקע' :
מוט'ה' : לאו' אורח'ה' למדח'ה' : על'
ליחט' דכרע'ה' : שרגלו' הפוך' דורס'
בעליו'ו' של' רגל' : ליחט' לשון' לוחים'
(שם' דף' מז') : פלנק' א"ל' : כלומר' שאינו'
דורס' בנקום' מדרס' רגלו' : ואע"ג'
תמן' (לעיל' דף' קא) : מה' הארכוב'ה'
ולמט' כשר'ה' השם' הוא' דכ' נתח'
רגלו' קט' ליה' עור' ורחמנ'ה' אמר' מעל'
רגליו' דהיינו' שוקו' אבל' האי' לאו' רגל'
הוא' : והסני'ו' בסמיכות' הרגלים' :
כשר' : מאי' לאו' דחין' כהו' איהו' :

מסורת הש"ס

(א) מ"ק כה, (ב) שנת סה:
 יומה פנה: (ג) מ"ק כה:
 (ד) שנת סה: (ה) חגיגה ג, ד: ערסן:
 י"ה: (ו) נע"ש מוספות
 מנחות לג, ד"ה אשי
 שולחן (ז) זיל רב אשי
 אמר וכו' ערסן יט: על
 (טו) (ז) זיל: (ח) וסנה:
 (י) הורוטי י: מזר כה:
 (יא) סס נע"ש: (יב) ויחזקאל
 (יג) (יד) דברים סה:
 (טו) נע"ש ערסן יט:
 מנזול הע"ב: (יז) כחובות
 קב: (יח) ז"ב קטל:
 (יט) ונע"ש מוס' שמוע' ה:
 ד"ה מזה מוס' וזהם ט:
 ד"ה מיעב"ט: (כ) ערסן
 ע"ה:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה האי אסתורא
קבילא וכו'. עי' מנחות לג
ע"א רש"י ד"ה אסתורא
ושם דף לו ע"א בתוס' ד"ה
קיצורת בסוף הדבור:

הגהות הב"ח

(א) גמ' והתניא סמוכות
הרגלים מאי לאו:
(ב) תוס' ד"ה והחוללת
וכו' וה"א דה"ה לעיני
יבס: (ג) ד"ה קב הקיטע
וד"ה צאנפיליא הד"א:

לעזי רעז"י

פלנק"א. קרש.
קביל"א [קביל"א].
קרסול.

מוסף רש"י

הובא בעמוד קודם.

גוֹם' חֵד מִקְמַאי

בין שוק לרגל: עד ארעא נחיש. ואין עוד פרק אחר למטה הימנה בעקב: להדי כרעא. השוה ועומד למול קף הרגל לאו מעל הוא וככרעא דמי: ובשליטה היואס מצין רגליה. אלמא ירכיש נמי מיקרו רגל: נוטא עקביה בירכושיה. והולד יואל מצין רגליה ממח היינו דכתיב מצין רגליה: לא עשה רגליו. לא הסיר שער זקן התחתון: להסד את רגליו. מי רגלים. אלמא ירכיש רגל מיקרו: אך מסד הוא את רגליו. צענלון מלך מואב כתיב: בין רגליה. בין ירכושיה שבה עליה סיסרא ונתכוונה כדי לייגעו: כרע נפל שבע. שבעה כתיב בקרא: רעה

מעבירה אמר רבי יוחנן מ

להו דקיטע חולץ אצל אין גראה
רצועות הסנדל מארכובזה ולמטה אצל
דאמאר אסמיכות גרלים וה"מ למימ
ואין אומר ועוד מעיקרא דסבך דב
לבעלי קצין אצל פריך כיון דשוק ל
נמי פירש צמנלה סמרים דקטע ל
בקשירת רצועות איירי דאמאר צירו
(דק ג. וס) מכל מקום פריך שפיר
עצמה שהרי קרקע עולם היא דאמ
דדי להמיס כחו להאיל ישראל אלא
ומשני דודאי לא הימא העניטא

וְיָלַם מִמֶּנִּי לִכְרֹךְ לְאֻחָזְתִּי דַעְלָה וְדָא מִנִּי לְשִׁפְרִי מִן עֵץ חַיִּלְתִּינִי כִּפְרִי
 צִוְיָרִיכִי בִּתְנֻנְגָה עַל שְׁעֵי אֲמָלָה לֹא מִנְעַל אֲחֻז וְיָלַם דְּשִׁי מִינִי שְׁעָה הָא (א) פִּרְשִׁי כִּי
 בְּתָם יוֹמָא (קִאמְרִי) [קִאסֵּךְ] לְגִילִי צִוְיָרִיכִי אֲמָלָה לִנְעָמָה מִנְעַל הָא וּמוֹקִישׁ הָתָם
 לְאֻחָזְמִי כִּיּוֹן דְּלִכְרֹךְ מִנְעַל אֲחֻז. וְיָלַם מִיּוֹן רִישִׁי חִישִׁי דְלִמָּא נִפְלִי וְלֹא לְאֻחָזִי הָא
 כְּשֶׁרָה פְרִירִי שְׁפִיר לְדִרְסִי לְשִׁפְרִי מִנִּי פְרִירָה כִּיּוֹן מִינִי דְשׁוֹן לֹאֵר דִּי

(א) גרלה לנ"ל ועל מה שפירש"י בשם רבו' ומשוי הוא בהשגה ר"ת ז"ל דבמס' יומא דף עח חנינו עלה ושוי שאסור לנאם לו צוה"כ רבו'.